

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

[Γην ώρα που την ξεμαρμαρώνεται, κρουσμένος
από τις άχρηνες της Σελήνης]

Στοιχιόναν οι ήσκιοι σου, οι άπαλοι, το γηιμό μου
τι άνακρόατη το λευκό μου είναι επέρνας, ύπνος
κρίνου, στον ύπνο μου, που κρινόροδα έμάδει.
Κέπιανε τα νερά έξαρτη κι' πήδουν στα ύψη
το φώς σου ενώ μασούταν σε άφριστή μανία.

Άνίγερτοι, θυμιάτιζάν σε οι κρίνοι άχνάτοι.

Και δέντρο σιγομίλητο ή παλιά ζωή μου,
φύτρωνε, των νερών το χλοίσμα να κορμώσει
και πλήθος χέρια πράσινα να ήχουβν το φλοισβο
ή χρυσόφιδο αν πλανήθηκα σε άπάρθενα άλση
κρουστέ το άχου τον τρύμο πκ στη χλόη να γράφω
ή ζαρκίδι τρομχημένο, σε κορφή αν επάτουν
τρέμοντας στον άπόμακρο του δούκινου ήχο
το σώμα το, έμοιαζε με μεγάλο σύμπαν
που αίμα του είναι το νερό και κόκκαλα οι πέτρες.

Κρυφοέζων όλα εντός μου κέπνεαν μες το λίθο.

Κείπα : Πρίν ληθαργήσω νάφηνα σημάδια
στην Πλάση, άστέρινα κι από νερά και δέντρα
να μου ξανάφερναν στο νοσ την παλιά σκέψη,
λά την πετρώσω όταν ξυπνήσω με το λόγο.

Κελάλουν με λαλιές το ίδει σου ως μελετούσα.

Κι αν με περίπλεχνε ο κισσός σε ύπνο μαρμάρου,
στου φωτός σου το καθάρισμα, κρίνα οι Νύφες,
κυκλώνοντάς με, άβρα τα πόδια τους σάλεδαν
κι όρχιούνταν σε άρχαίκοις χορούς τους στοχα-
[σμούς μου.

Όνειρεβόμου "Ηλιος που είμουν κι ο ρυθμός μου
έκρουε όλα τα όντα όμόψυχα κελάλει
ή φύτη ναρκωμένη το άφραστο όνειρό μου :
έρεας την χρυσή φορώντας προσωπίδα
του "Ηλιου Θεός φάνταζα στην ένθεα φύτη.

Ό Όρφέας ήσκιος μου είχε κατέθει στον "Αδη
με τη λύρα του τις ψυχούλες νάλαφρώσει.

Κι' ανέβαιναν στη γη με του Μαγίου τούς μάνιαν.

Στάντρα σου κρύβεις τόνειρο του ήχου πρσο
κι ο στοχασμός, του λυριστή το νοσ όταν κρούσει,
άντιλαλοδν θαθιά του νέου σκοπού το κύμα
και χρυσόφιδων σμάρι, που κρυφά γητέθει
ό άχός σου, άντιφωτάει τον ήσκιο του στη λίμνη'

Στη λίμνη κατεβαζοντάς σε άπρα πουλάρια
κύκλιο λαιμό τεντώναν, μη στην όψη γγίξουν
κι ή άνάσα των θρόσυντα τα καλάμια έλόγω.

Η άνθόσκογη ενώ έλόκλωνε το ήχερό σου έρθει,

μες το φρικίασμα σε μάντεδαν της λίμνης,
Βοσκοί άπονύχτεροι των κοπαδιών της σκέψης,
κι άχρός, τα νερά επαράτα, ή εμπνευσή τους,
και σαστισμένη επέρνονταν στο άνάπαλμά σου.

Για ποιούς καημούς οι άνάδρες ψήλωναν, ξεχνούσαν.

Βουτώντας στα νερά τη Θεοτικήν είδή σου,
τάγνίζεις και τάγιάζεις με του ώραίου το νόμα
και την εικόνα σου άπιαστη, τρέμουλη, άδέβαια
κρατούν, σα μάγοι που τα ήσκιώματα σκλαδώνουν.

Με άφάνταχτα φαντάγματα στοιχειώνει ή λίμνη
όταν κοιμούνται τα νερά. Κ' οι δυό ήχοθρόφες
σμίγεται σε όνειρο το που θάρθει τραγούδι,
που μελετούν στα δόθη του γιாலού οι Γοργόνες.

Το πλήθιο έγω σου έσκόρπει γύρω ήσκίων μάγια,
κι έδω πρασινοφόριστα κι ή πέτρα όρχιούνταν,
ή στάλη άνθρωπομίλητη, το άνθούλι στόμα,
έκρυφολάλουν κέλεγκν νο ξύπνημά μου.

Κι αν τόξο άπόψε τέντωνες να ρίζεις βέλος,
μες της νεδρης το τράνταγμα μελίσι: έδόμβει,
με άνθιών ψυχές το νοσ μεθώντας κι ό,τι
μελέταες, που ο καιρός σε λόγο ξεδουάλυνει,
με πλήγωνα, με το σκοπό που θάρθει.

Πόλη - Κηφισιά

ΑΠ. ΜΕΛΑΧΡΙΝΟΣ

Σ. Ε. Α. Στο έρχόμενο φύλλο ο κ. Μελαχρινός προσ-
φέρντας στους άναγνώστας της "Ελλ. Λογοτεχνίας" ένα
μεγολίτερο άπόσπασμα της συνθετικής έργασίας του από
τον "Απολλώνιο θέλει το συνοδεύσει και μενα σησείωμα
σχετικό με την τεχνοτροπία και τους σκοπούς της τέχνης της.